

Sygn. akt III AUa 834/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak (spr.)
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **22 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **W. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **12 czerwca 2012 r.** sygn. akt **IV U 77/12**

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na podstawie art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U.

z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.) odmówił W. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od 1.11.2011 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania dochodzonego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się jego oddalenia, wskazując, że zarówno lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 8.11.2011 r., jak również komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 28.11.2011 r., uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt IV U 77/12 Sąd Okręgowy w Krośnie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. B. prawo do renty z tytułu nadal trwającej częściowej niezdolności do pracy, na okres do 31.03.2013 r. od daty wstrzymania wypłaty świadczenia.

Sąd ustalił, że W. B., ur. (...), ma wykształcenie podstawowe, pracował jako drwal, a ostatnio jako cieśla budowlany. Wnioskodawca miał ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od 5 listopada 1999 r. z powodu encefalopatii pourazowej, organicznych zaburzeń zachowania i intelektu, które było przedłużane, aż do 31.10.2011 r. Po złożeniu kolejnego wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, wnioskodawca został przebadany przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS i został uznany za zdolnego do pracy. Celem zweryfikowania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, dokonanej w postępowaniu administracyjnym Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii i psychologii, którzy stwierdzili, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 31 marca 2013 r. Biegli nie stwierdzili poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy w stosunku do badania lekarskiego w ZUS w 2009 r., kiedy wydane zostało orzeczenie, że wnioskodawca z powodu zespołu psychoorganicznego otepiennego po przebytych urazie głowy jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Powyższą opinię wraz z opinią uzupełniającą Sąd I instancji uznał za wiarygodną. Zdaniem Sądu rozpoznane przez biegłych schorzenia nie są nową jednostką chorobową, ponieważ zespół otepienny był rozpoznawany u wnioskodawcy od 2007 r. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia w dalszym ciągu warunki do przyznania prawa do renty.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do rozpoznania organowi rentowemu w trybie art. 477.14 § 4 kpc, względnie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego zakresu medycyny pracy lub też o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w dokumentacji medycznej wnioskodawcy nie ma żadnych wzmianek o opisywanych i rozpoznanych przez biegłych objawach choroby psychicznej, a nadto podkreślił, że opinia biegłego psycholog jest niemiarodajna i niewystarczająca dla rozpoznania i ustalenia nasilenia schorzenia psychiatrycznego.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w sprawie było uprawnienie W. B. do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. 2009, nr 153, poz. 1227), a w szczególności spełnianie po dniu 31.10.2011 r. warunku niezdolności do pracy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 nr 153 poz. 1227 t.j.), jako całkowita lub częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej spowodowana naruszeniem sprawności organizmu, przy braku rokowań na odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym w wypadku całkowitej niezdolności chodzi o utratę zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast przy częściowej niezdolności o utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zatem ustalenie stopnia niezdolności do pracy wymaga z jednej strony oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu i możliwości jej przywrócenia w drodze leczenia lub rehabilitacji, z drugiej zaś oceny możliwości wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej. Ocena pierwszego ze wskazanych elementów wymaga wiadomości specjalnych, stąd też zasadniczym dowodem w sprawach o przyznanie prawa do renty jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych.

W toku postępowania o prawo wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres przeprowadzono dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii i psychologii, która daje kompletny obraz stanu jego zdrowia.

W tym miejscu warto podkreślić, że opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku,

Sąd nie może bowiem samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki niezdolności do pracy (tak wyrok SN z 3.11.2009 r. I UK 138/09, Lex 570122).

Dlatego też ocena biegłych, iż schorzenia wnioskodawcy wywołują nadal częściową niezdolność do pracy musiała skutkować przyznaniem świadczenia rentowego. Sąd nie mógł bowiem – wbrew opinii biegłych – oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu ani też polemizować z wnioskami biegłego w dziedzinie wymagającej wiedzy specjalistycznej. W przeciwnym wypadku doszłoby do naruszenia art. 233 § 1 kpc (tak wyroki z 14.03.2007 r. III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113 oraz z 7.07.2005 r. II UKN 277/04, publ. OSNP 2006/5-6/97).

Sąd Apelacyjny, dzieląc ocenę opinii biegłych dokonaną przez Sąd I instancji przyjął poczynione ustalenia za własne. Wnioskodawca pozostaje w prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1999 r., kiedy to urazy głowy spowodowały niezdolność do pracy, która występuje nadal. W tej sytuacji należało przyznać wnioskodawcy prawo do dochodzonego świadczenia.

Z podanych przyczyn orzeczono, jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.

(...)

-(...)

(...)